

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον:

Ἀθήναι, 14 Ἀπριλίου 1884

Ἀριθ. 97+140

Πρὸς τοὺς φυλακισμένους.

Γιὰ σὰς τοὺς φυλακισμένους ὑπάρχουν δύο ἰδέαι ἀπὸ μᾶς ποῦ εἵμασθε ὄξω. Ἄλλοι δηλαδὴ λένε, πῶς εἵαστε φαιδύομα καὶ ὅτι ὡς τέτοια κορμιά πρέπει νὰ σὰς ρέψουν στὴ φυλακὴ, καὶ ἂν κάματε ἓνα μικρὸ σφάλμα καὶ φυλακιστήκατε γιὰ λίγους μῆνους νὰ βγῆτε ὕστερα κακοῦργοι. Ἄλλοι πάλι λένε, πῶς πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ σὰς περιποιούμεαστε ἔμεῖς οἱ ἀπόξω γιὰ νὰ βγῆτε, ἂν ἦναι δυνατόν, μετανοημένοι καὶ καλλίτεροι.

Τὸ ἀμαρτάνειν τοῖς ἀνθρώποις δέδοται. Ἐγὼ πᾶς μὲ τὴν γνώμη τῶν δευτέρων, μ' ἐκείνους δηλαδὴ ποῦ γυρεύουν τὴν καλλιτέρεψί σας.

Ἐδιάβασα, ὅτι σ' ὄλαις τῆς φυλακαὶς τῆς Ἑλλάδος βρίσκονται ὡς **δέκα χιλιάδες** φυλακωμένοι ἄνδρες, ἓνας στρατὸς δηλαδὴ ὀλόκληρος.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες βγαίνουν κάθε μέρα ἀπὸ τῆς φυλακαὶς καὶ γίνονται πάλι ἐντιμοὶ πολῖταις, ὡς καθὼς θὰ βγῆτε λίγο λίγο καὶ ὅλοι.

Ἄλλοι ἀπὸ σὰς εἶναι οἰκογενειάρχιδες, ἤγουν πνυτρεμμένοι μὲ παιδιὰ, καὶ ἄλλοι προστάται οἰκογενειῶν, οἱ ὅποιοι πέσατε εἰς ἓνα ἀμάρτημα σὰν ἄνθρωποι, καὶ ἀπὸ τοὺς ὀποίους περιμένουν τόσοι ἄλλοι τὴν σωτηρίαν τους.

Ἄν ἦστε **δέκα χιλιάδες** φυλακωμένοι, πρέπει νὰ συλλογιστοῦμε, ὅτι κοντὰ σὲ σὰς πάσχουν καὶ ὑποφέρουν ἄλλαις πενήντα χιλιάδες συγγενεῖς σας καὶ λοιποὶ.

Λένε οἱ ἐνάντιοι, ὅτι ἔστωντας μὲ τὸ νὰ βρίσκετε τώρα οἱ φυλακωμένοι μιὰ μικρὴν περιποίησιν στῆς φυλακαὶς, (ποῦ εἶναι ψέμματα, ἀλλὰ ἄς ὑποθέσωμε), ἀντὶς νὰ καλλιτερεύετε γίτεστε χειρότεροι.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα εἶναι λαθασμένη, γιατί ἂν ἦταν ἀλήθεια, δὲν θὰ χαλοῦσε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ ὁ κόσμος, μὲ τὸ πῶς ὅσο τὸ δυνατόν νὰ διορθώσουν τῆς φυλακαὶς.

Ἡ φυλακὴ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ τιμωρίαν πρὸς διορθοῦσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι πρὸς ὀλοτελῆ καταστροφὴν των. Ἐσεῖς ποῦ εἶστε φυλακωμένοι, ὡς καθὼς εἶπαμε, θὰ βγῆτε πάλι ὄξω καὶ θὰ σχηματίσετε πάλι μιὰ ὀλάκερην κοινωνίαν, ὥστε γι' αὐτὸ φρονῶ πῶς πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ φροντίζωμε γιὰ σὰς, ἀλλὰ πάλι καὶ σεῖς δὲν πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλαις ἀπαιτήσεις, γιατί ἡ φυλακὴ εἶναι πάντα φυλακὴ καὶ ὄχι τὰ σπῆττα σας.

Σ' ὄλαις τῆς φυλακαὶς τοῦ κόσμου γίνονται σιτηρέσια καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ εἶναι οἱ φυλακισμένοι καὶ ὑπόχρεοι νὰ ἐργά-

ζωνται. Σ' ὄλαις αὐταῖς τῆς φυλακαὶς δίνουν πάντοτε ὄσπρια καὶ μιὰ φορὰ τὴν βδομάδα κρέας, καὶ σὲ μερικαὶς μάλιστα δίνουν κάθε δεκαπέντε, ἀλλὰ ἔχουν ἄλλα καλὰ καὶ ἄλλαις εὐκολίαις.

Ἐκεῖνοι ποῦ μοῦ λέν πῶς φροντίζω πάρα πολὺ γιὰ τοὺς φυλακωμένους, ἔχουν ἄδικο, γιατί σ' αὐτοὺς ἂν γράψῃ τι νὰς, — ὅ δεῖνα νὰ μὴ περῶ ἀπὸ τὴν ταδε καὶ κάνει ἐργολαβία, γιατί θὰ τὸν περιχύσουν, τοὺς ἀρέσει, κάθονται καὶ χαχαρίζουν, ἂν τοὺς γράψῃ δὲ γιὰ δέκα χιλιάδες ψυχαις, γιὰ ἓνα ὀλάκερον κόσμον ποῦ ὑποφέρει, σοῦ λέν : — Ὅχι, ἀδερφε, τί μὲ μέλει ἐμένῃ γι' αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους, ἄς μὴ ἐγκληματοῦσαν νὰ μὴν ἦναι στὴ φυλακὴ.

Αὐτοὶ ποῦ ὀμιλοῦν ἔτσι ἔχουν θηριώδη ψυχὴ καὶ εἶναι πιὸ χειρότεροι ἀπὸ σὰς ποῦ ὀνομάζουν κακοῦργους.

Ἐγὼ εὐχομαι εἰς ὄλους σὰς τοὺς φυλακωμένους ὑπομονὴ καὶ νὰ μοῦ γράψετε ἐλεύθερα κάθε πρᾶξονό σας δίκαιον νὰ μὴ ἦστε δὲ καὶ ἀπειθητικοὶ, γιατί δὲν εἶναι δυνατόν διὰ μῖας νὰ διορθωθοῦν ὅλα.

Ἐνκ ἀρχαῖο γινωμικὸ λέει :

«Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζῆτει δὲ τὰ βελτίω.»

Ἦγουν σας πρέπει τινὰς νὰ ὑποφέρῃ στὰ βρισκόμενα καὶ νὰ γυρεύῃ τὴν καλλιτέρεψιν.

Καὶ αὐτὸ προσπαθοῦμε, ὅττε καὶ σεῖς νὰ ὑπομανεύετε καὶ μὴ τὰ θέλετε ὅλα καὶ διὰ μῖας δικὰ σας.

Γυναικεῖαι φυλακαί.

Κυρίε μὲς συντάχτη. Σὲ παρκακλοῦμε ὄλαις ἡ ἐδῶ φυλακωμέναις καὶ ἀπελπισμέναις γυναῖκες, καὶ ἐγὼ κοντὰ σ' αὐταῖς ποῦ εἶμαι ὀγδόντα χρονῶν καὶ μ' ἔβανε ὁ Σπαγκόπουλος ὁ κουρέας μέσθ διὰ νὰ μάθω τὴν ἀτιμία τῆς Ἀθήνας.

Ἐγὼ ἐγέρασα εἰς τὴν Πόλιν καὶ δὲν γνώρισα τί λέγεται κόσμος. Ἐγὼ ἄκουσα φυλακὴ καὶ μ' ἐπίασαν τὰ νεῦρά μου, ἀλλὰ ἄλλο, κύριε, φυλακὴ καὶ ἄλλο ἀτιμίας. Δὲν μπορεῖς νὰ ἐρθῆς ἐδῶ νὰ μᾶς δῆς ὄλαις τῆς κατὰδικαὶς γιὰ νὰ σοῦ ποῦμε, γιατί δὲν ἔχομε ἄνθρωπον καὶ οὔδενός τὴν ὑποστήριξι. Σὲ παρκακλοῦμε ὄλαις νὰ ἐρθῆς καὶ πρὸς τὸ παρὸν νὰ βάνῃς αὐτὰ μόνο εἰς τὸ φύλλον σου, αὐτὰ πεῦ σοῦ γράφομε περὶ τῶν δεινῶν μας.

Ἐμεῖς ἐδῶ εἵμασθε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰ Τάρταρα τῆς κολλάσεως. Ἀπὸ πείνα μὴ σὲ μέλει. Ὅλη τὴν σαρακοστή τὴν περάσαμε μὲ κουραμὰνα μπαγιατικὴν, σκουληκιασμένες ἐλθαῖς καὶ κόκκινον χαδιάρι μὲ πενήντα σκουληκία ἡ κάθε μερίδα,

και την Λαμπρή ούτε δυό δραχμια κρέας, ούτε τίποτα, μόνο αυτό το σχοληκισμένο χαβιάρι, μάζεψανε και μ' αυτό αναστήσαμε και έχουμε να φάμε δυό εβδομάδες ακόμη.

Σας ευχαριστούμε, κύριε Εισαγγελείς, Νομάρχιδες και κυρία Επιτροπή, όπου μάζε συλλογίζονται και δεν μάζε στέλνουν ούτε ένα δραμί κρέας για να μη τύχη και δυναμώσωμε και δερνώμαστε και γι' αυτό μάζε αφήνουν και λιγοθυμούμε της πείνας.

Σε παρακαλούμε εμείς, η φυλακισμένες, η δύστηνες και έλεεινές, ως Θεόν πλέον και όχι ως άνθρωπον να μάζε εύπλαχνιστής και να μάζε προστατέψης όπως μπορείτε.

Όλαις ή φυλακισμένες.

Υστερογράφο. Από την τρίτη βδομάδα της σαρακοστής τλ είχαμε γραμμένα, αλλά πού να βρούμε άνθρωπο να σάς τα στείλωμε πού δεν έχουμε ούτε μακρύ άγγελο.

Σημ Παλαιθρόπου. Όλα αυτά που μού γράφετε είναι δίκια, αλλά είστε και λίγα ψευτρίνες, γιατί ενώ λέτε πως τό γραμμα αυτό που μού γράφετε τό είχατε γραμμένο από την τρίτη βδομάδα της σαρακοστής, έπειτα γράφετε πως δεν σας έδωσαν κρέας τή Λαμπρή, πράγμα πού είναι αλήθεια, ως καθώς και τά άλλα βράσανά σας, αλλά πού ξέρατε σεις από την τρίτη βδομάδα της σαρακοστής πως δεν ήθελαν να σάς δώσουν, όπως και δεν σάς έδωσαν, κρέας τή Λαμπρή. Ψευτρίνες, αλλά ως ήσαι, είμαι υποχρεωμένος σήμερα να έρθω να σάς δώ, αλλά να μη μιλάτε όλαις μ' ένα στόμα και με παλαβώσετε.

Φυλακιάς Λαμίας.

Πολύ θα σε παρακαλέσωμε σύ πού γνωρίζεις από δυστυχία φυλακωμένων να μάζε γράψης τά εξής, έτσι να συχωρευθούν τά πεθαμένα σου.

Είς τας εξ Μαρτίου μεταφέρθηκαν από την φυλακή της Χαλκιδας τέσσεροι θανατηφόροι, και ήθε ο επιστάτης των εδω φυλακων και τους έτοποθέτησε εκ διαλυμάτων εις τά δωμάτια. Τήν άλλη δε μέρα ήθε ο αρχιφυλακας άνθυπολοχαγός Μιχάλης Παπα Θεοδοσιου, ο οποίος προστατεύει τον καταδικον επί έντεκα έτη, Δημ. Η. Συλλόπουλον και τον εύγανε εις τό αρχιφυλακειον, όπου συνενοήθησαν μυστικά και ύστερα από μισή ώρα τον έστειλαν στα δωμάτια και σύναξε τους θανατηφόρους δια τής βίας εις τό **εβδομον** εις τό οποίον διέμεινε, και ούτω μη θέλοντας ο επιστάτης να τους συναξη όλους μαζί τους θανατηφόρους καθώς και ο λογίας, άλλ' ούτος τους λέγει κατά διαταγήν του αξιωματικού, συναχθήτε σήμερα όλη στο εβδομο δωμάτιο για καλό δικό σας πού είναι και ο αξιωματικός δικός μου. Εγώ σήμερα φεύγω και πηγαίνω στο πρώτο δωμάτιον για καλό δικό σας και έχομε εύκολία.

Ένας τότε από τους θανατηφόρους τον ρώτησε = Και τί εύκολία έχουμε; Και του απάντησε = Τώρα καταλαβα πως ενώ είσαι άνθρωπος για κεφαλική ποιηή εισαι κουτός και δεν φροντίζεις για τήν έλευθειά σου. Τώρα, βρέ, είναι καιρός να κάνωμε τήν τρύπα και να φύγωμε, και ύστερα από 18 μέρας οικονομήσε τά εργαλεία και τά παραδώσε στους θανατηφόρους, και τους είπε κάνετε άρχή της τρύπας, και όταν φτάση στο τέλος, τότε έρχομαι κ' εγώ με τους συντρόφους στο ίδιο δωμάτιο και φεύγωμε.

Ενώ δε μάζε έσύστησε και άρχισε ή όπη ύστερα από τρεις μέρας ήτανε άρριφύλακας ο Άναστ. Συρόπουλος, αλλά αυτός δεν έγνωστοποίησε τον άρχιφύλακα αυτόν, αλλά έγραψε καθώς είχαν όμιλήσει εις τήν προστάτην του άνθυπολοχαγόν Μ. Παπαθεοδοσιου, και τοϋτο δε τό έκανε ο αξιωματικός για να ικανοποιηθί, γιατί πρό 9 μηνών του είχε φύγει ένας πολιτικοκρατούμενος Διαμαντής Μωλίας, και τον επέπληξεν ο διοικητής ενώπιον των άλλων αξιωματικών και τό έκανε προς ικανοποίησιν του, σήμερα δε ξαναήθε ως άρχιφύλακας και μάζε άνοιξε τό δωμάτιό μας, και μάζε έβγανε όξω και μάζε είπε: = Καθίστε χάμω, παλαιθρόποι, κακούργοι, και μάζε έδειρε ενώπιον του επιστάτη. Αυτά πού σου γράφομε ημάστε

αγράμματοι, όχι έντελω, και διόρθωτέ τας όπως ξέρης, διότι είμαστε φυλακωμένοι άνθρωποι και εύχόμεστε εις τόν Θεόν δια να σας ανταποδώρη τήν εύγνωμοσύνη μας.

Οι εύπειθείστοι ύπόλοιποι και κατάδικοι.

(Έπονται αι ύπογραφαί.)

Σημ. Παλαιθρόπου. Αυτά πού μού γράφετε, αγαπητοί φυλακωμένοι, είναι μυστήρια και δεν είναι πλέον δουλειά δική μου αλλά του ύπουργείου και της εισαγγελίας. Στο δικό σας τό κεφάλι, επειδή είστε καταδικασμένοι εις θάνατο θέλουν οι άλλοι να ξεπιάσουν τά πάθη τους. Ο Θεός να σας βοηθά, διότι πλέον οι όμοιοί σας σάς άρνήθησαν.

Φυλακή χωροφυλακής.

Αυτή κατάντησε πλέον για σκύλους, βρωμά και ζέχνη και θά τους θερίση τύπος. Ο φίλος Σπύρο Μήλιος άγρόν άγρόρσας. Τήν Λαμπρή έψησαν 8 άρνιά για να φαν οι χωροφυλακες, αλλά τά 4 τάφαξαν, λέει οι χρυσοάδαροι, αξιωματικοί τους και μέθυσαν και δεν είξεραν τί τους γινότανε και τί κάνανε.

Έχουν δε ακόμα παρκάπο οι χωροφυλακες, ότι ή αυτού πανεκλημπρότης ο διοικητής των δεν καταδέχθηκε να πέρη να τους τιμήση και να δώ τί γινότανε κει, και ότι οι περισσώτεροι χωροφυλακες έφυγαν νησιτικοί και άλλοι ότι έτρεχαν τά σάλια τους, ενώ έτρωγαν αι αξιωματικοί και έτριβαν τήν κοιλιά τους με κεραμίδικα.

Α κύρ διοικητά, αυτά έλπίζαμε μεξ από άντα, έτσι φροντίζε για τους στρατιωτές σου; Κρίμα σε σε. Ηλιος κι από σε.

Ορέμβοι.

Υστερα από δυό χρονών φοναίς κι' άνταρες έσυστήθηκε τέλος από δώ και πολλας μέρες μία έπιτροπή από της έντιμώτερας γυναικας και τιμίους άντρες για να έπιβλέπουν στο Δραάκειο. Κι' αυτό καλό.

Άλλά τί θα κάνει αυτή ή έπιτροπή; Θα ήσαι για τά μάτια ή θα ένεργήση τίποτα σωτήριο;

Εγώ με τό μικρό μου κεφάλι τήν συμβουλεύω να κάνει τά εξής: Να εξετάση πρώτο τήν έξωτερική διαγωγή όλων των δακαλιστών. Να γυρέψη από τήν κυβέρνησι ώρισμένως δέκα κλητήρες από τους νοικοκυραίους και να τους έχη περιπουλία όξω από τό Δραάκειο στους κεντρικώτερος δρόμους, να έχουν δε τό δικαίωμα αυτοί οι κλητήρες να έπιβλέπουν τήν διαγωγή των κοριτσών σαν παιδονόμοι και να έχουν τό δικαίωμα να αναφέρουν κάθε κορίτσι πού έχει έργολάδο, ήγουν πού τό κάνει στριψόνα από τό σχολείο, και πάνε όξω γε του; έρσταις τους στα βουνά και στα λαγκαδιά, δάση και ρεμματαριαίς.

Να πάψουν αυτή τήν άισχρή γυμναστική, ή καλλίτερα να πάψουν τον Ένιγκ πού ξέρε και χυφτιάζει γάμπαις, ή να του απαγορέψουν αυστηρό, σύμφωνα με τους κανόνες της γυμναστικής να μην άγγίξη κορμί κοριτσού, και να αφήσουν ελεύθερα όσα θέλουν να κάνουν γυμναστική, και όσα κορίτσα δεν θέλουν να μην κάνουν.

Να εξεταστή ή διαγωγή του γραμματέα Νικολαΐδη, πώς έκανε τόση περιουσία πού έχει, ενώ ήτανε ψωμοζήτης, και ενώ κανένα έμποριο δεν έκανε να πούμε πως κέρδισε απ' αυτό, και να παρτή.

Να ζυγίζωνται τά κρέατα και λοιπά όσα φουρίζονται για τά έσωτερικά κορίτσα και ήμισύσισα, γιατί ή κακία γλώσσας λένε πως από τά ψούνια του Δραάκειου κάθε μέρα πηγαίνουν καλαθιαίς σε μερικων σπήτια.

Ο Βιώνης να πάψη από του να μεροξμερώνεται στο Δραάκειο και να ανατεθί ή έσωτερική διεύθυνσις καθολοκληρία σε κυρίαίς, για να μη βγαίνουν, όπως και άλλοτε γκαστρωμένα τά κορίτσα από μέσα, ή αν δεν γίνρη τοϋτο, ως βγάνουν τήν έπιγραφή Δραάκειο, και ως γράψουν «Μέγα Παρθενοφθορεϊον» να οικονομηθώ κ' εγώ.

Είχα και άλλος, αλλά εντρέπομαι να τά γράψω για να μη μάζε μαθαίνη ο κόσμος.

Άλλος ορέμβος.

Υστερα από όσα κατά συνέχεια γράψαμε να μη δαΐρουν οι δακαλοι τά παιδιά, τό ύπουργείο εύγανε προχτες έγκύκλιο προς τους δακαλους και λέει, ότι όσοι χυπησουν μαθητάς καθηγηται και δάκαλοι τιμωρούνται μέχρι πάθσας.

Θέτα, εξαΐσια, υπέρλαμπρα.

Είχε κατανήσει πλέον αυτό τό δακαλικό ξύλο ένα θηριώδη κακούρημα. Πολλά παιδιά από τό ξύλο των δακαλων πέθαναν, (και είχαμε γράψει κάμποσα τέτοια ξυλοσκοτώματα).

Έπειτα σεις, κύρ δάκαλοι, πού σας παραδίνουμε τά παιδιά μας να τά μάθετε πέντε ψωρογράμματα, δεν μάζε λέτε μαζύ τά γεννήσαμε και τά αναθερέψαμε για να τά σκοιάνετε σεις στο ξύλο; Ποιός σας έδωσε αυτό τό δικαίωμα; Τι είστε σεις δάκαλοι ή τσελάτιδες; Μπορεί να τά βάνετε κάθε άλλη τιμωρία, όχι όμως και ξύλο, γιατί παιδί πού μάθει στο ξύλο δεν βάζει γνώσι πλέον, έστώντας με τό να λέρ μέσα του:

Θά κάνω αυτή τήν πράξη. Τι θά μού κάνουν; Θα με δαΐρουν. Έμαθα. Άλλά ή έγκύκλιος του ύπουργείου δεν άποβλέπει για τά μικρά παιδάκια πού θέλουν κίμια φορά και κανένα μπάτσο, όσο για τους βγάνουσους εκείνους καθηγητάς των Γυμνασίων και Σχολαρχείων, πού θέλουν να κάνουν τον μπασμπούζουκο.

Τέλος πάντων θηριαβείψαμε και ο' αυτό άπάνω τό ζήτημα και εύχόμεστε να μη μείνη μόνο στο χερτί γραμμένο, αλλά να τιμωρηθούν οι παραβάταις παραδειγματικώς για να βάνουν τέλος γνώσι, γιατί μερικαί από δακαλοι κατάντησαν γαιδουρολάτες.

Κύρ

Διευθυντή. Σε πιάνω με τό καλό, δεν χυμπαρίζεις, γελας, σε βρίζω, πάλι γελας. Να πέρη λοιπόν ο διάολος τον μισκαρά κεινον κει πού σε διώριζε διευθυντή.

Να εκεί στο Γεράνι στη μάκτρα του Βούρου ύπάρχει ένα σφαγεϊον, όπου σράχου μέσα και πετούν τά αίματα στο δρόμο και της κοιλιαίς. Πάν να σκάσουν οι άνθρωποι. Από τον ένα μέρος έχουν τό σφαγεϊο, από τό άλλο ένα πορνεϊο, πζν χαθήκαν οι άνθρωποι. Αν δεν είχαν τά σπήτια τους εκεί, θα έκαναν άποδημία. Μαρε μαγλούφη, μάζε έπιασε τό κλοκαρι, θα μάζε πεθάνης ζωντανός, πού να πάρη ο διάολος τά γάντια σου, και επειδή τά φορείς μέρα νύχτα, και δεν θα μπορή να σου τά πάρη, ως πάρη και σένα όλόκαϊρο μαζύ, να γλυτώωμε από τον γαγκά σου, μέσα στον όποιον, αλλά Τρικούπη, κοντεύεις να χωθής ως τον λαϊμό.

Πολλοί

Πειραιώτες είναι καταενθουσιασμένοι με τον μουσικό του άγίου Σπυριδωνα κύρ Κοροναιον, ο όποιος τους κατασυγκίνησε με τήν γνώσια εκκλησιαστική μουσική του κατά τήν Μεγαλη βδομάδα, και μού γράφουν να του εκφράσω εκ μέρους των τήν μεγάλη τους εύχαρίστησι μαζί με τήν εύχή να εκτιμηθί ή τέγνη του και ο μεγάλος ζήλος του. Λοιπόν, ως εκτιμηθί, εγώ δε αφήνω εύχή και καταρά όταν πεθάνω, ύστερα από λίγο καιρό, καθώς καταλαβίνω, να έρθη αυτός ο ψαλτης να με ψάλη, άλλοιώςτικα δεν θα τό κουνήσω από τήν κάσασ μου, και ακόμα αν με πζ, στο Νεκροταφείο, εγώ δεν θα πηγαίνω. Τετέλεστα.

Ένας

κύριος μάζε γράφει, ότι άσχημα έκανα να μη περιγράψω όσαις άσχημαίς ανείδηκα εις τους έπιταριούς, διότι ίσα ίσα ο σκοπός της σατυρογραφίας είναι να χτυπή τή κακοήθεια και φέρνει έτσι κανένα καλό τό κατά δύναμιν. Μάζε γράφει λοιπόν με μεγάλη αγανάκτηση, ότι είδε τρεις άνθυποραμκοποιούς στον έπιτάριο της αγίας Ειρήνης να κυνηγοούν σαν λαγονικά ένα όμορρο κορίτσι πού ήτανε μινάχο με τή μίνα του και να τó στρωμώνουν δώ κ' εκεί, σπρώχοντας ο ένας τον άλλο, ως πού πήγαν να τό σκάσουν, και ότι δύο άλλοι

υπαξιωματικοί της σχολής έδιναν σβεγκές ο' όσους εύρισκαν μπροστά τους και ξεκαρδιζόντουσαν στα γελοία έπίετα.

Συμπέρασμα εις όλαις αυταις της άισχροτητες είναι, ότι = Δέν εντρέπεστε σεις, σπαθφοροι άνθρωποι, γιατί να σάς πη κανεις άνθρωπος είναι άδικον, διότι οι αληθινοι άνδρες ποτε δεν καταδέχονται να προσβαλλουν άδύνατα πρόσωπα και μάλιστα γυναίκες, να φέρνεστε έτσι σε μωρά παιδιά του δρομου. Να τώρα τί κάνετε, στο πρόσωπο δυο τριών να προσβάλλετε όλος ο στρατός μας. Παρακαλώ δε εκείνον πού μάζε πληροφορή αυτά, να μάζε γράψη, όπως λέγη, τά όνόματα αυτών των δυο υπαξιωματικών της σχολής πού έδιναν σβεγκές στον κόσμο για να τά στείλωμε στο ύπουργείο και λάβουν από κει τά έπίετρα της μορίας των για να μη προσβάλλεται όλόκληρη ή σχολή.

Να άνθρωποι με κορώνα και σπαθί πού είναι διατρυμένοι να φρουρούν τήν τιμή των πολιτών. Άλλά πού ντροπή.

Κόρτες

καταστηματαρχη κινούργις πού εισαι στον Περάρα κύρ Παναγ. Πατσιαδη παρακαλάσαι να μη δέρνης τους τεχνίτας σου, διότι, λένε πως χωρίς αυτούς θα ψωρήσει της πείνας, έκτος αν θέλεις να έφαρμώσης τήν παροιμία πού λέει: Ο Θεός να σε φυλάη από καινούργιο έμπορο και από παλιό.

Πρέπει, κύρ Πατσιαδη, και κρίμα στο κει πού ακρίθιβε μάλιστα τώρα, να ξέρης, πού να ξεραθής, για να πέ πουλήσωμε για σύκο, ότι μόνο τά γαδούρια δέρνουν, οι δε άνθρωποι δέρνονται με τήν γλώσσ = (με έπίπληξι), γι' αυτό λέει και ή παροιμία ότι ή γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα σπάζει.

Πρέπει να ξέρης, κύριε, ότι, ύπρητης θα πη βοηθός, καθώς και ύπουργός θα πη τό ίδιο, ο ύπο έργον = τον ύπουργός ήγουν ύπρητης δε πάλι θα πη, κωπηλάτης... Στο δίκολο τά μπέρδεψα. Άλλα ήθελα να πώ και άλλα άντ' άλλων γράφο. Να τέλος πάντων, ο λόγος είναι ότι τά άρεντικά δεν πρέπει να βαρούν, γιατί μπορεί να βρεθί και κανίνας δούλος σαν εκείνον πού είχε ο μαικρότης Δκνιμάρκας και να του, σπείρη τό μυαλό για πρόφασι ενού; λεπτού. Νενόηκας κύρ Πατσιαδη; Συμμάζεψε λοιπόν τό χέρι σου για να μη στο κοντινού άλλου.

Έβρε

άδερφε Παπαγιάννη της Ζωοδόχου Πηγής τί είναι αυτά πού συ καταλαλούν. Έδειρες, λέει, μια γυναίκα μέσα στην εκκλησιά πού ήθε να μεταλάβη και της έδωσες ένα σράλιαρο και της άνοιξες τήν μύτη και τήν κυνηγούσες σαν ληστής.

Τί είναι αυτά; Παπάς εισαι σύ ή τραγόπαπας, ή τραμπούκος; Δμ και τραμπούκος νζχούνας, κακομοίρη, πάλι δεν θα καταδεχόσουνα να βένης χέρι άπάνω σε γυναίκα. Μπας ήπιες πολλή μετάνοσι και ήσουνα μεθυσμένος, πρωτ πρωτ; Φητο στα γενείά σου, πού πάραξες; δλη τήν Έκκλησία. Δεν φταις όμως τόσο σύ, όσο εκείνη ή κουτογυναικα πού δεν σε τσάκωσε από της βρολιδες να γίνεσαι άνω κάτω, και για να γίνρη σωστό τό πανηγύρι. Να σε χαι, να σε χαι, να σε χαιρέται ή άγρία Σύνοδος.

Να κ' ένα νόστιμο.

Ο κύρ Βλάχκαλης πού είναι, λέει, έργολάδος, ο έθουνης ξέρο κ' εγώ τί διάολος είναι του σιδηροδρόμου της; Πάτρας, πήγε, λέει, να χέση (με συμπάθειο), και επειδή ο άπόπατος (με συμπάθειο), ήτανε όλος χασμένος, (με συμπάθειο) έχεσε (με συμπάθειο), απόξω και μαγαρίστηκε (με συμπάθειο) άπάνω του. Απ' αυτό τό μακαραλικί πού έπαθε, ξεθύμανε στους έργάτας του σιδηροδρόμου, γιατί στραβοκατουρούν και τους έβανε πρόστιμο από μια δραχμή, ώστε επειδή αυταίς ή δραχμιαί των προστιμάτων θα μπουν στη τσέπη του, θα πη ότι ο κύρ Βλάχκαλης τρώει και από τά σακά του (με συμπάθειο.)

Και ο άλλος ο κανονιέρης ο Στίλβος πού έρριξε τόσα κανόνια, λέει στα μπακάλικα ως και στη κάμαρα πού κάθεται, έβανε, λέει, και αυτός πρόστιμο μια δραχμή σένα μικρό παιδί,

Επειδή γύριζε πολύ γρήγορα τὸν δράπαρο, (δὲν ξέρω τί πράγμα εἶναι πάλι αὐτὸς ὁ δράπαρος), γιὰ νὰ κἀνὴ πολλή δουλειά. Ὡστε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, οἱ κύριοι ἐργολάβοι τοῦ σιδηρόδρομου τῶν Πατρῶν χάσουν κερδίσουν πάντα μέσα εἶναι— τοὺς σηκώνουν τὰ προστίματα. Καλὴ δουλειὰ μὰ τὴν πίστι μου.

Στραβοκατούρητες; Πρόστιμο. Στραβοπάτητες; Πρόστιμο. Κάνεις καλὰ τὴ δουλειά σου καὶ μὲ ζῆλο; Πρόστιμο.

Βοήκε ὁ στραβὸς κατήφορο.
Βρὲ τί γινόμεσται;

Δήμαρχος. — Ἀγαπητὴ μου Δημαρχία, σῶσον ἐλέησον, θὰ μὲ πᾶν μέσα. **Δημαρχία.** — Λάβε.

νοχοῦ Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα.

Πρὸ ἀδερφέ, στὸ Θεὸ σου, δὲν μὰς λές, αὐτὸς ὁ Τρικουπὴς ἔχει τὸ λογικὸ που, ἢ τᾶχασε καὶ πῆρε, στὸ Ρωμαϊκὸ πῶς ξεφυτρώνουν ἢ λίρες σὰν τῆς βροῦθες ἀπὸ τὴν γῆ καὶ μὰς ἔβανε τόσους φόρους; Ἐβανε στὸ νοῦ του στ' ἀλήθεια, πῶς θὰ εἰσπράξῃ τόσα μιλλιοῦνια; Ἐκὺτᾶξε καὶ ἐξέταξε πρῶτα τὰ χάλια μὰς καὶ τῆς κατατανιές μας, καὶ θέλει νὰ μὰς σωμαντέρη ὄλους νὰ πᾶμε στὴ Τουρκία; Τί δασμολόγιο εἶναι αὐτὸ τὰ 3)4 νὰ πληρώνουν 500 τῆς ἑκατο;

Τί κάνουν οἱ μαυρισμένοι οἱ ἐμπορευόμενοι αὐτοῦ στὴν Ἀθήνα, ποῦ μιὰ φορὰ γιὰ φύλλου πῆδημα χαλούσατε τὸν κόσμο καὶ κάνατε τόσαις ἐπαναστάσεις, σήμερα τί διάβολο πάθατε καὶ δὲν μιλάτε; Ἄρῃσε, λέει, τὸν κουκολόσπορο καὶ τὸν λιναρόσπορο ἀφορολόγητο. Τὸν κακὸ του τὸν καιρὸ πὲς του. Σὺ ποῦ φωνάζεις γιὰ ὅλα βουβάθηκες, τώρα ποῦ κοντεύουμε νὰ μὰς πεθάνουν; **Σ. Κατς.**

Σημ. Παληανθρώπου. Τί νὰ φωνάξω κουκουβάγια; Αὐτὰ ποῦ μὰς γράφεις τὰ γκάρικα ἔγω ἀπὸ ἴδω καὶ τόσους μῆνους θαρρεῖς πῶς χαμπαρίζει ὁ Τρικουπὴς ἀπὸ τῆς παπκρδέλαις μας, αὐτὸς ἔχει ἐγγλέζικο κεφάλι, καὶ ὅσο φωνάζομε μεις, τόσο κείνος γελᾷ. Κάνε δουλειά σου καὶ μὴ χανώμαστε μὲ λόγια τὸ παλοῦκι ἐστήθηκε καὶ ὁ λόγος εἶναι νὰ δοῦμε πόσοι ἀπὸ σὰς τοὺς ἐμπόρους θὰ τὸ καθαλήσουν.

Ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία

μὰς γράφουν νὰ γράψωμε, ὁ Παν. Γαργαλιθὴς ὁ ἔμπορος νὰ μὴ παίξῃ, λέει, τὸν ταμπουρᾶ εἰς τὸ κρασοπουλεῖο τοῦ Στρατικοπούλου καὶ ξελγοιάζει ἕνα ἀθῶο κορίτσι καὶ τὸ κάνει

καὶ ράφει στὸν ἥλιο, καὶ ὅτι ἂν τὸ ἀγαπᾷ σὰν τίμιος ἄνθρωπος ἄς τὸ πάρῃ. Ἀπορῶ, μὰ τὸν Θεὸ, πῶς βρίσκονται ἄνθρωποι νὰ μὰς γράφουν τέτοιαις ἀηδίαις, καὶ ἀκόμα ἀπορῶ μὲ τὸν ἑαυτὸν μου περισσότερο πῶς, ἀφοῦ λέγω πῶς τέτοια ἀτομικὰ δὲν γράφω, παρασύρομαι καὶ τὰ γράφω. Μὰ διαβόλου γυοῖ, δὲν ἔχετε τίποτα ἀξία λόγου πράγματα νὰ μὰς γράψετε, μόνο ταμπουράδες καὶ ἐργολαβίαις καὶ ἀηδίαις. Νὰ τὰ πάψετε αὐτὰ, διότι εἶναι τῆς ντροπῆς; Νὰ τὰ πάψετε, νὰ τὰ πάψετε, νὰ τὰ πάψετε.

Βουλή — Σοῦς, μασκαρᾶ.

Στὸ

ἀφρομοιβάδινο τοῦ Ἰωάννη Μίση ποῦ εἶναι κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Ἀγαμέμωνα» πωλοῦνται ὁμοιογίαις, δηλαδὴ λαχοῖ, ἔχουν λαχεία τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τῶν ὁποίων ἡ ὁμοιογία εἶναι καταθεμέναις στὰ γέμια τοῦ κ. Σταμάτη Πραίου στὴ Σύρα. Εἶναι τόσο τυχεραῖς, ὥστε φαντασθῆτε ποῦ γελᾶσθηκα καὶ ἐγὼ καὶ ἀνέβασα μία. Ἄν μοῦ πέση, πῆρε ὁ διάβολος τὸν «Παληανθρώπο», θὰ τὸ εἶω ὅζω, τραβήσω, καὶ οὔτε «Παληανθρώπο» οὔτε παληανθρώπινα θὰ εἶς βγῶζω πλιὸ, ὥστε νὰ εὐχεσθε νὰ μὴ μοῦ πέση.

Τὸ κάθε ὀλάκαρο λαχεῖο ἔχει τρεῖς φράγκα καὶ τὸ κάθε τέταρτο εἶναι. Καλλίτερα λοιπὸν στὰ πῆρα.

Κερασι

Τζότικο μαυρὸ γλυκὸ καὶ μπροσκό μοσχάτο καὶ λοιπὰ πουλιέται στὸ ξενοδοχεῖον ἢ «Ἀφροδίτη» ποῦ εἶναι κολλητὰ στὸν φαῖνο τοῦ «Ἠλιόπουλου» καὶ πληροῦν στὸ ξενοδοχεῖον ἢ «Ἀρθονία». Ἐχει καὶ Ῥεσιγάτο νέκταρ εἶναι καὶ ὁ κατασκευαστὴς ἄλλος ἄνδρ. Πατερίκος ἔγας τόσο γλυκὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἂν θέλῃς νὰ πάρῃς μία ὀκα σὲ κάνει καὶ πέντε πέντε. Τρέξετε.

Δεληγιάνης. Ἐνα φίλημα ψυχῆ μου. **Βουλή.** Οὐξῶ, δὲν σὲ θέλω.

Στὸ πρακτορεῖον

τῶν ἐφημερίδων πουλιέται [χαρτὶ μὲ τὴν ὀκα καὶ σώματα τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ «Παληανθρώπου».

Ὅσοι καὶ ὅσαις

θέλετε νὰ μοσχοβαλᾶτε ἀπὸ καθαριότητα σώματος τρέξετε στὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ τουρκικὰ μπάνια τοῦ κ. Ν. Ἀναστασίου ποῦ εἶναι καὶ στὸν Μενδρεσι-Μένου ἀνοιχτὰ καὶ τὴν νύχτα. Τὰ γυναικεῖα εἶναι ἰδιαίτερα καὶ ὑπὸ αὐστηρεῖα φύλαξ.